

KAPITOLA PÁTÁ

„Ten bývalý lom najdete snadno, vede k němu pěšina. Vyšlapali ji kluci, když si tam chodili hrát na partyzány.“

Rada místního občana

TAJEMSTVÍ STARÉHO LOMU

Nebe má barvu světlé šmolky a ozimy se už zelenají. Traktory blafají po obou stranách silnice. V drátech, spojujících dřevěné sloupy elektrického vedení, to zvoní jarním větrem. Tam, kde silnici protíná cesta, je po kotníky bláta. Ale chceme-li zachovat dokumentární cenu té pouti, musíme zrovna tudy, i když stopy smazal čas. Právě tudy ty stopy totiž vedly. Polní cestou, pak z ní odbočily vlevo až do místa, kde se před námi otevře malá úžlabina, rozšiřující se v nevelký, kruhový amfiteátr, obklopený ostrými výběžky skal. Je to bývalý lom, kde se těžil kámen už před mnoha staletími. Odtud se dokonce vozil na stavbu Karlova mostu...

Tady našli svůj první úkryt Gabčík s Kubišem. Ptáte se, jak je to možné? Divíte se, že na stavbu Karlova mostu vozili kámen až z Plzně? Zbytečně. Neboť nejsme u Plzně. Cesta, kterou vás vedeme ve vzpomínkách po stopách parašutistů ze skupiny Antropoid, je necelých dvacet kilometrů od Prahy u obce Nehvizdy. Neboť tady oné prosincové noci v jednačtyřicátém dopadli se svými zavazadly oba výsadbáři, nedaleko odtud zablikalo čer-

vené světélko v obrovitém halifaxu a ozvalo se z pilotní kabiny významně: „Action station“. Tady dal usměvavý poručík Hockey znamení štábnímu kapitánu Šustrovi. Dovedete si představit chvíli, kdy se před oběma výsadkáři konečně objevila země, zasypaná závějemi čerstvého sněhu? V okamžiku, kdy se opět sešli – po násilném roztržení vzdušnou poutí – marně hledali podle své důkladné mapy návrší, které měli obejít, les, kde se měli ukryt, zakopat padáky a vyčkat zde jitra. Gabčík byl po pádu zraněn. Kotník mu nabíhal a každý krok mu působil potíže.

Co teď? Kam to dopadli? I přes všudypřítomnou tmou zpozorovali nepříliš vzdálené chalupy vesnice. Jsou u Plzně, nebo až u Rokycan? Nebo kde vlastně? Mapy, které drželi, i ty další, složené zatím v zavazadlech, nebyly k ničemu. Výchozí bod chyběl. Tma nebyla tak hustá, jak slibovali pokyny v Londýně, mlha z podhůří se směrem do vnitrozemí čím dál více rozptylovala. Pološero mohlo být zrádné. Dopadli nedaleko chalup. Viděl je někdo? Náhodný chodec či probuzený spáček? Zahlédlo nepovolané oko bílá, vzdouvající se břicha padáků klesajících k zemi v odlesku měsíčního světla?

Jan Kubiš podpíral Gabčíka, když šli tehdy v nočním pološeru právě touto cestou k lomu, zanechávali za sebou klikatou stopu nejistých kroků. Pak narazili na zelinářskou zahradu, vlastně ohraničené pole, rozdělené do záhonů. A uprostřed zahradnickou budku, do níž majitel schovával náradí, konve na zálivku, skleníková okna a slaměné rohože. Ne, neotevřeli je násilím, neurazili visací zámek, ačkoli by to nedalo mnoho práce. Uvolnili jen několik prkének, aby mohli dovnitř. Do bedny pod rohožemi ukryli všechno, co jim překáželo na další cestě. Nechali tu plechové krabice od sucharů, do sněhu zahrabali padáky... a teď dál, dál...

A pak objevili opuštěný lom. Místo, které mohlo posloužit ke krátkému úkrytu. Osmadvacetiletý rotmistr, Moravák Jan Kubiš, skromný, klidný, nevýbojný chlapec, a rotmistr Jozef Gabčík, jen o rok starší než jeho přítel, Slovák, hezký muž, kdysi voják francouzské cizinecké legie. Sloužil v ní po útěku z okupovaného Československa a tam se s Kubišem

také seznámil. Složili v lomu věci a odpočívali. Byli vyčerpáni cestou? Ztratili nervy? Způsobila to únava? Nebo Gabčíkovo bolestivé zranění? Jak mohli – vyškolení parašutisté – nechat povalovat okolo zelinářovi budky krabice od sucharů? Jak mohli nechat padák pod tenkou vrstvou sněhu a ani sníh nezahladit? Proč nemaskovali své stopy? Proč se alespoň Kubiš, který nebyl raněn, nevrátil a nesvedl stopy jinam?

Byla to první šťastná náhoda, že ihned po seskoku nepadli do rukou gestapa. Druhý den ráno, když vyšel hajný honitby Alois Šmejkal z Nehvizd založit do krmítek seno zvěři, objevil ty stopy.

Pytláci, řekl si s jistotou a vydal se po křivolakých šlépějích. Vedli k zelinářské zahradě. Tady našel krabice od sucharů. A vyražená prkénka, jimiž neznámý pachatel vnikl do dřevěné boudy, i padák, zahrabaný ve sněhu.

Vydal se ještě dál a došel spolehlivě až k lomu, k otvoru ve skále, kde ti dva našli svůj prozatímní úkryt. Potom je spatřil. Měli na sobě civilní převlečníky a tvářili se tak nenápadně, až to bylo nápadné. Pozdravil je a zeptal se, co tu hledají.

„Jsme inženýři... Hodláme obnovit práci v lomu,“ odpověděl ten vyšší s jistotou.

Podíval se na ně překvapeně a s neskrývaným údivem.

„To snad přece ne?“ namítl.

„Proč ne?“

„Chcete si hrát na schovávanou? A co ty věci v zahradnické boudě a ten padák ve sněhu? Pánové, já vám chci pomoci, rozumějte. Jsem hajný Šmejkal – tady z Nehvizd...“

„Z Nehvizd,“ opakoval po něm jeden z mužů. „Jak je to daleko od Plzně?“

„Od Plzně? Snad od Prahy, ne? Asi dvacet kilometrů.“

Ti dva se spolu začali tiše domlouvat. Teď to byli oni, kdo nedokázal utajit překvapení. Něco nebylo v pořádku. Stalo se cosi, co se stát nemělo.

Hajný Šmejkal byl v rozpacích. Rád by jim nějak pomohl.

„Mohl bych pro vás něco udělat, pánové?“ nabídl nesměle. Prohlíželi si ho podezřívavě. Mají mu věřit? Je-li to léčka, budou se muset poradit. Není-li, nezbyvá, než se chopit příležitosti.

„Víš už se o nás ve vsi?“

Hajný pokrčil rameny: „Zatím jsem nic neslyšel.“

„Věříme vám,“ řekl najednou ten menší a přistoupil blíže. „Jestliže chcete pomoci, přineste trochu lihu a octan.“

Lih a octan? Trochu málo toho chtějí. Ale přejí-li si to, proč ne? Patrně pro to mají svůj důvod...

Když přinesl octan na Gabčíkovo zranění, dostal další úkol. Zjistit, co dělají četníci a co se říká po vsi. Zdálo se mu to zbytečné. Co kdo může vědět? Ale pravda byla jiná.

Skutečně se oné osudné noci našel člověk, který nemohl spát. A pohled z okna přišel v nepravou chvíli. V okamžiku, kdy se nadmuté padáky zmítaly v jedné rovině s vížkou kostela. Neudržel tajemství a ti, kterým je prozradil pod slibem mlčení, je dávali pod stejným slibem dál. A tak hajný Šmejkal vyslechl v hospodě U Hejtlíků zprávu, šeptem sdělovanou od ucha k uchu.

„Cože? Parašutisti v Nehvizdech? Lidi, neblázněte... ještě nás tu postřílejí. To byl nějaký omyl...“ říkal s předstíraným klidem.

„Má pravdu,“ souhlasilo několik hlasů.

Spěchal s tou hroznou novinkou zpátky do lomu. Má jim říct, že nejsou v takovém bezpečí, jak si sami myslí? Nebo jim to zatajit? Co je pro ně lepší?

Když došel do skalní chodby, kde našli muži ze skupiny Antropoid svůj první úkryt, nebyli sami. Objevil je další člověk, horoušanský mlynář Bauman. Podezřele mnoho lidí ví najednou o parašutistech. Když zahradník Sedláček přišel do své boudy a našel vytržená prkna a krabice od konzerv, domníval se, že ty krabice s anglickými nálepkami pocházejí z nějaké krádeže. Zaskočil tedy na četnickou stanici a ohlásil to.

Četnický strážmistr je naštěstí rozumný člověk. Povídačkám o parašutistech moc nevěří a kdyby – jistě se sebrali a už jsou bůhví kde. Četnická

stanice, když se do něčeho takového zamíchá, jednak zbytečně riskuje nepříjemnosti, jednak si přidělává práci. A potom – jednou válka skončí a lidé se budou ptát: „Kamaráde, jak to bylo tenkrát s těmi parašutisty...?“ Nu, rozumný četník lepší než poplužní dvůr, upravil si pan strážmistr přísloví po svém a udělal z hlášení pytláckou záležitost. Pro jistotu si sám vyrobil několik drátěných ok jako corpus delicti a Sedláčkovi poradil, aby o té věci s nikým nemluvil. Že je to v zájmu pátrání. A kdyby snad mluvil, že by z toho třeba musel vyvodit důsledek.

Ale nakonec i Sedláček rozmnožil řady těch, kteří oběma parašutistům, ukrytým v opuštěné skalní chodbě, pomáhali. Okruh lidí, kteří s nimi mluvili, viděli je nebo alespoň věděli něco bližšího o jejich existenci, nezdůraznitelně rostl.

Štěstí je však neopouštělo ani za této nebezpečné situace. Do širokého okruhu lidí se totiž nevloudil gestapácký agent, denunciant nebo kolaborant. A zpráva se brzy donesla i k členům odbojového hnutí. Jen této náhodě mohou vděčit za to, že bez jakéhokoli předběžného ohlášení, doporučení nebo londýnských adres se dostávají přímo do centra ilegální sokolské organizace JINDRA. Členové organizace je pak převádějí ze skalního úkrytu v bývalém lomu k manželům Khodlovým do Valtické ulice v Praze Vysočanech. A tady se o nich dozvídá muž, který organizaci řídí. Muž s krycím jménem Jindra – profesor Vaněk...

TAKÉ SILVER A SKÁČE DO NEZNÁMA

Už při seskoku měl Siver A smůlu. Radista Potůček vyskočil přesně ve 2:37. Po něm Bartoš, velitel výsadku. Pak se snesla vysílačka. Další zavazadlo s osobními potřebami parašutistů se vzpříčilo v otvoru pro pumy. Jsou to sice jenom vteřiny, závada byla odstraněna, ale každý okamžik představuje nejméně padesát metrů. Které urazí letadlo na své dráze.

Pak teprve seskočil Valčík. Je bystrý, dobře trénovaný. Dělá, co může. Tahá za provazy, manévruje, aby se vrátil do původního směru. I vítr

jej sráží. Bojuje s ním zoufale. Když se konečně přiblíží země, po obou družích není ani památka. Valčík je rád, že neztratil orientaci a ví aspoň o zavazadlech. Co by si počala zpravodajská skupina bez vysílačky?

Valčík přistál se svým padákem na zasněžené zemi. Ukryl vysílačku pod smrčkem nehluboko do zamrzlé země. S padákem a kombinézou se příliš nezdržoval. Zahrabal je do sněhu a vydal se hledat své druhy. Měli dopadnout u Heřmanova Městce. To bude asi ona silueta splývající na obzoru s šedivou klenbou nebe. Ale už za několik kroků narazil na silniční ukazatel, který tu připevnili na rozkaz Němců, aby se nacistické kolony dokázaly snáze orientovat v každé krajině.

Směr PODEBRADY.

Valčík se podíval ještě jednou. Směr Poděbrady? Dopadli tedy špatně. Hrom uhoď do toho poručíka Hockeye, hrom uhoď do kapitána Šustra! Ale nedá se nic dělat. Vydal se na cestu.

Jestliže přálo štěstí oběma mužům z Antropoidu, náhoda pomohla i Silveru A. Ačkoli každý přistál na jiné straně vsi, sešli se nakonec v Senici u Poděbrad. A tak všichni společně klepou v těch časných ranních hodinách na bílou budovu školy. Aniž věděli, kdo je ta rozespálá postava, která jim přišla otevřít, říkají bez okolků:

„Jsme parašutisté z Londýna. Potřebujeme u vás do rána přespat.“

Řídící učitel jim ochotně nabídl nocleh. A ukryl je ještě na celý den. Skupina Silver A začala plánovat další postup, když se tak náhle ocitla zcela jinde, než kde měla být podle programu vysazena. Porušili ovšem základní pravidlo konspirace, prozradili prvním člověku, s nímž se na půdě nesvobodné vlasti setkali, že jsou parašutisté a že přicházejí z Londýna. Dokonce i taxikář z Pardubic se to dozvěděl, když ho Valčík požádal, aby ho odvezl do Chrudimi.

„Do Chrudimi? Znáte protektorátní předpisy, člověče? Víte, že na takovou cestu se nesmím vydat ani se starostou, natož s nepřitelem?“

Pomohly peníze. Částka se zvyšovala jako při licitovaném mariáši. Až na pět tisícovek. To už byla suma, za kterou byl i bázlivý taxikář ochoten riskovat.

„Když tedy musíte být v Chrudimi, tak pojedeme. Snad se vyhneme kontrolám.“

Vyhнули se jim. Dostali se až do Chrudimi. Valčík vzpomínal na adresy, které jim dali v Londýně. Nebyly k ničemu. Někteří lidé seděli ve vězení, jiní byli v koncentračních táborech, jiní se nechtěli znát k žádnému spojení se zahraničím, strach jim svázal ruce, když zavírali dveře před nebezpečnými hosty, jejichž návštěva by mohla přinést smrt... Pak se všichni tři výsadkáři sešli v Pardubicích. Za pomoci přátel a vypůjčeného vozu vyzvedli ukrytou vysílačku Libuši v polích u Poděbrad. Chtěli vzít i padák, zahrabaný do sněhu. Hledali marně. Padák tu už nebyl. Stopy přivedly k úkrytu příliš iniciativního rolníčka, který neotálel a s podivným nálezem si pospíšil na gestapo.

Nebyl to dobrý ani opatrný začátek. Řetěz zbytečných rizik pak pokračoval... První čin, jímž začínají svou bojovou činnost: Velitel skupiny nadporučík Bartoš uděluje dva dny dovolené telegrafistovi Potůčkovi, aby mohl navštívit svou matku ve Vranově u Rokycan. Valčík píše dopis svému bratrovi, v němž ho zve na návštěvu do Mikulovic, kde se také skutečně setkají. A konečně velitel skupiny Bartoš se vydává za svou snoubenku Věrou Junkovou do Studénky a pak ještě navštíví svou matku v Pernerově ulici v Ostravě.

Pokud jde o zahájení zpravodajské a operační činnosti, rozhodli se muži prvního výsadku zatím čekat.

ZÁLOHA SE ZTRATILA

O osudu Silveru B, který měl být zajišťovací skupinou Silveru A, se v Londýně nedozvěděli vůbec nic. Pro ně prostě zmizel výsadek ze světa, jako by se po něm země slehla. Jan Zemek a Vladimír Škácha měli být zálohou pro případ, že by se cokoli stalo se Silverem A. Měli ihned po přistání navázat spojení s Londýnem prostřednictvím své vysílačky s krycím jménem Rebekka. Speciálním posláním této skupiny byla špionáž v oblasti Moravy

a neustálý styk s Bartošovou skupinou. A skutečnost? Dnes už ji známe celkem do podrobností.

Již v letadle, které dopravovalo všechny tři výsadky nad československé území, se zdála skupina Silver B deprimovaná. Hovoří o tom výpovědi posádky a štábního kapitána Šustra, když začalo v Londýně pátrání, proč tato skupina vůbec neodpovídá, proč se nehlásí podle původního rozkazu. To nejhorší však čekalo Silver B po přistání. Výsadek měl být podle rozkazu uskutečněn v prostoru řeky Svratky na Vysočině. Nebyl. Stejný osud, jaký potkal obě předcházející skupiny, očekával i Silver B. Výsadkáři se snesli se svými padáky u obce Kasaličky na Přeloučsku. Po seskoku byli prakticky vyřazeni z činnosti. Jejich vysílací stanice se pádem porouchala tak, že vůbec nebyla schopna provozu. Zemek zůstal viset, zapleten do padákových lan, na vysokém smrku. Skočil dolů, ale sundat padák bylo nad síly obou mužů. Bílé hedvábí padáku zářilo do dálky z větví stromu a upoutávalo pozornost vesničanů. Oba muži se vydali k vesnici. V domě číslo jedna bydlil rolník Chvojka. Vyšel na zaklepání a oba parašutisti ho požádali o pomoc.

Chvojka je vyslechl, přesvědčil se, že to, co mu říkají, je pravda. Na smrku stále ještě visel bílý padák a vlál tu jako prapor bezpodmínečné kapitulace. Ani rolníkovi se nepodařilo dostat padák dolů. A tak prostě strom podřízl. Druhého dne, když se na statku vyspali, vydali se oba parašutisté hledat svá spojení na domácí odboj podle adres, které dostali v Londýně. Také oni nepochodili. Někteří už byli zatčeni, jiní je vyhnali od svých prahů jako provokatéry gestapa.

Nakonec měli jedinou naději: Navázat spojení se Silverem A a jeho velitelem Alfrédem Bartošem v Pardubicích. Nepodařilo se jim to. A tak nenašli jiné východisko než bojovat proti okupantům na vlastní pěst. Tímto skončilo poslání Silveru B, který se utopil v protektorátním moři, aniž o něm v Londýně dostali jedinou zprávu.

Záloha se ztratila beze zbytku.

V PARDUBICÍCH SE DĚJE LEDACOS

Pardubický pobyt Silveru A má přidech romantického dobrodružství. Velitel skupiny Alfréd Bartoš jde za svou matkou. Ta je ovšem šťastná, že se její nezvěstný syn vrátil. A která matka – i když tím synovi škodí – by nedala radost najevo? Tak se novinku o Bartošově návratu dozvedí nejbližší známí rodiny. Najde se i rada. Když má falešné papíry na jméno Sedlák a je to úředník, ať nastoupí úřednické místo.

Ač se to zdá neuvěřitelné, Bartoš místo pojišťovacího úředníka skutečně přijal. Ten příběh – kdybychom jej vykládali dál – by měl docela veselou zápletku. Prvními zákazníky, které pojistil ve své nové funkci v pojišťovně Securitas na život, byl jakýsi učitel Tolar z Brna a obchodní akademik Toušek z Olomouce. Tedy Potůček a Valčík pod falešnými jmény. Ale stačí jediný pohled, jediné vážné zamyšlení nad situací a přeběhne po zádech mráz.

Kolem dokola gestapo. Policejní slídilové, špiclové, udavači a kolaboranti. Zakrátko ví o Bartošovi příliš mnoho lidí. Kdekdo sdílí s paní Bartošovou její radost, že se jí „kluk“ vrátil. Valčík se stal zatím pomocným číšníkem v baru hotelu Veselka. A nalévá sklenice protektorátních koktejlů nacistickým důstojníkům, nosí tácy s pitím. Ale nejen nacističtí předáci chodí za zábavou do Veselky. Najdou se tady lidé, kteří poznají v číšníkovi bývalého rotmistra. Muže, který přece kdysi zmizel přes hranice... Kdekdo ví, že parašutisté z Londýna se pohybují volně po městě. Jen pardubickému gestapu tato zajímavá pozoruhodnost zatím unikla.

Jediný z těch tří nebydlí v Pardubicích. Telegrafista Potůček musí být v bezprostřední blízkosti své vysílačky. Vysílačka je ukryta v přístěnku strojovny místního lomu, kde se zdá v bezpečí. A skutečně – je tu v bezpečí. Zatím totiž nevydala ani hlásku a moderní kufříkový krátkovlnný přijímač zatvrzele mlčí. Spojení s Londýnem nebylo obnoveno jen proto, že zařízení nefunguje.

Naštěstí je tu František Valenta, vojenský radiotechnik. Pomoc na dosah. Našel závadu a tak konečně pan učitel Tolar může vleze na břicho, nepohodlně stísněn v přístěnku lomu Hluboký v Dachově u Miřetic, vyklepávat své šifry. Jenže Londýn zase neodpovídá. Ačkoli z Londýna vysílají na třech různých vlnách nejsilnější britské krátkovlnné vysílačky, všechno je marné. Vzájemné spojení se nepodaří navázat. Teprve 15. ledna Potůčkova vysílačka Libuše zahájila skutečnou činnost. První tři radiogramy jsou odeslány a na oplátku přijaty příkazy. Přijdou na řadu šifrovací klíče.

Šestnáctého ledna 1942, den po navázání spojení, leží radista Potůček na břicho ve své sloji a zaznamenává nový radiogram. Po rozšifrování, čtou:

„Blahopřeji k povýšení Sedláka na kapitána, Toušky na podporučíka a Tolara na rotmistra. Současně blahopřeji k udělení československého válečného kříže za statečnost před nepřítelem.“

Jenže v té chvíli už mají všichni tři zase nová jména. Československý farář Dobiáš ze Semtěše jim opatřil falešné křestní listy, na jejichž základě dostali domovské listy a na jejichž základě... zkrátka Valčík se jmenuje Miroslav Šolc z Hodonína, Bartoš je Otto Motyčka a Potůček se stal Procházkou...

Večer v baru hotelu Veselka si poručí šéf pardubického gestapa podnapilým hlasem:

„Dvakrát cherry... a pospěšte si, ano?“

Novopecený nositel československého válečného kříže za statečnost před nepřítelem si pospíšíl. Postavil táč na stůl a řekl:

„Prosím, pane.“

A usmál se.

Ale nic netrvá věčně. Ani tato vzrušující hra výsadkářů...

PLÁNY TISÍCILETÉ ŘÍŠE

Začal únor a Heydrich usilovně pracoval na svých germanizačních a vyhlazovacích plánech. Dokazoval vůdci, Himmlerovi, Bormannovi

i svým podřízeným, nejvyšším nacistům v protektorátu, že každé slovo, které řekl při svém nástupu, myslí vážně. Zákon o vydání „kennkart“, které měly být podkladem k rasovému rozlišení obyvatelstva, byl připraven. Pět rentgenových přístrojů, které měly dodat první podklady pro důkladnou „prověrku rasové čistoty“, mohlo začít svou činnost. Heydrich sám šel ve svých plánech tak daleko, jako by teorie o tisíciletém trvání říše byla už beze vší pochyby.

A tak 4. února 1942 promluvil na dalším tajném projevu v tzv. Německém sále Pražského hradu – Rudolfově galerii – o konkrétních cílech a opatřeních. Citujeme-li tyto dokumenty – jejich některé pasáže –, pak jen proto, aby měl čtenář představu, jakým nebezpečím se stával Heydrich pro české obyvatelstvo i jak neustále své záměry zdokonaloval. Ale rozevřeme již dokument a vyberejme z něho zajímavá místa. Zde je jejich doslovný překlad:

„... Zdánlivě to nyní vypadá tak, jako bychom byli vytvořili takovou českou vládu, která dovede do říše celý český národ. To by však muselo znamenat, jako bychom jednou chtěli poněmčit celý tento národ. Chtěl bych zdůraznit jako naši interní základní zásadu cíl, podle něhož poněmčení zamýšlíme, ale pouze těch, kteří jsou skutečně k poněmčení způsobilí. To předpokládá, že nyní přistoupíme k masovému provedení tzv. národního soupisu. Je přece jasné, chceme-li poněmčovat, musíme vědět, kdo je k tomu způsobilý. Počítám zhruba se 40 až 60 procenty. Teď tedy dojde k národnímu soupisu, a to pravděpodobně prostřednictvím osobních průkazů. Nařízení už vyšlo a sestavuje se dotazník, v němž budou údaje, jež potřebujeme jak pro osobní průkaz, tak pro předběžný výběr podle vnějších znaků. Pravděpodobně budeme moci tímto způsobem vyřadit asi třetinu těch, kteří nejsou způsobilí k poněmčení a snad další třetinu těch, jež považujeme už při povrchním posouzení za způsobilé poněmčení.

... Říkám-li, že bych chtěl poněmčit z českého národa 40 až 60 %, nesmím jako německý úředník prostě říci: Nyní budu jednat s Čechem, kterého pokládám za způsobilého poněmčení tak, jako by už poněmčen byl. To by oslabilo naši jednotnou frontu a údernost a dalo by protivníkově – českému živlu – opěrné body k podvratné činnosti. K něčemu takovému nesmí vůbec dojít.

... Těm, kteří jsou způsobilí poněmčení, by se později pokud možno zprostředkovala práce v říši, aby se sem už nikdy nevrátili. Ti, kteří poněmčení způsobilí nejsou, se odešlou po otevření osídlovacího prostoru kolem Ledového moře, v němž umístíme v budoucnu koncentrační tábory pro 11 miliónů židů z Evropy. Tam bychom pak mohli usadit Čechy, kteří nejsou způsobilí poněmčení. Jejich úkol by tam byl pozitivní, udělali bychom z nich dozorce, předáky, měli by možnost přivést si sem rodiny.

... Dalším problémem, a to nejdůležitějším, je otázka českých škol a otázka mládeže. Obě budou vyřešeny společně. Je tu protektorátní ministr Moravec, jehož chceme řešením těchto problémů pověřit. Zvláště podstatné je, že česká universita se sem už nevrátí.

... Dále je tu problém ostatních škol. Zde je třeba uhodit především na české učitelstvo, které je sborem vychovatelů opozice. Tady do toho musíme jasně říznout. Není technicky možné dát zavřít všechny české učitele a vytrhnout mládež z dosavadního ovzduší. To půjde bezpochyby při českém postoji k těmto věcem asi nejlépe na poli sportu...“

Heydrichovy plány nabývaly stále konkrétnější podoby.

Proto si ani na okamžik nepřipustil možnost, že by jeho myšlenky mohly zůstat neuskutečněny. Ani ho nenapadlo, že nad jeho životem visí Damoklův meč. Že lidé, kteří mají za úkol s ním skoncovat, jsou již na místě.

Kruh kolem Reinharda Heydricha se začal zvolna utahovat...